

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 lutego 2010 roku złożonym w Sądzie Rejonowym w Przysusze powód T. J. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych (...) Spółki Akcyjnej w W. i J. W. kwoty 75.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2007 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że w dniu 16 maja 2007 roku w miejscowości G. doszło do zdarzenia drogowego. Kierujący (...) wjechał w budynek mieszkalny powoda, niszcząc całkowicie ten budynek i oborę. W czasie zdarzenia powód i jego żona przebywali w domu. Budynek mieszkalny i obora zostały rozebrane na żądanie władz budowlanych. Powód i jego żona do dnia 15 sierpnia 2007 roku mieszkali w starej stodole. W dniu 15 sierpnia 2007 roku wójt gminy G. tymczasowo przydzielił im pomieszczenie zastępcze w starym budynku, w którym wcześniej mieściło się przedszkole. Pomieszczenie to nie nadawało się do zamieszkania, nie były w nim podłączone media, instalacje były zniszczone. Powód otrzymał od wójta pomoc pieniężną w kwocie 400 złotych. Metodą gospodarczą, samodzielnie wyremontował dwa kominy i założył instalację elektryczną, pomalował pomieszczenie mieszkalne. Pozwany J. W. posiadał ubezpieczenie OC pojazdów w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Pozwany ubezpieczyciel wypłacił powodowi w toku postępowania likwidacyjnego łączną kwotę 12.363 złotych. Powodowi nie przyznano odszkodowania za zniszczoną oborę. Zniszczony w wyniku wypadku budynek mieszkalny będący własnością powoda został wybudowany w 1946 roku, a w 1970 roku przeszedł gruntowny remont. Powód nie może wybudować nowego domu na należącym do niego gruncie, ponieważ jest on za wąski. W wyniku zdarzenia powód przeżył bardzo duży stres, doznał wstrząsu psychicznego. Na dochodzoną przez powoda kwotę składają się: kwota 20.000 złotych tytułem dopłaty odszkodowania za zniszczony budynek mieszkalny, kwota 5.000 złotych tytułem odszkodowania za zniszczoną oborę oraz kwotę 50.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Powód oparł swoje roszczenie na art. 415 k.c., 435 k.c. oraz 436 k.c. (pozew k. 2-4).

Wyrokiem zaocznym z dnia 19 maja 2010 roku wydanym w sprawie I C 9/10 Sąd Rejonowy w Przysusze zasądził solidarnie od pozwanych (...) Spółki Akcyjnej w W. i J. W. na rzecz powoda T. J. kwotę 75.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2007 roku i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Przysusze z dnia 19.05.2010 r. w sprawie I C 9/10 k. 21).

Od wyroku tego w ustawowym terminie pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł sprzeciw, w którym wniósł o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (sprzeciw pozwanego od wyroku zaocznego k. 31-33).

Natomiast wobec pozwanego J. W. wyrok zaoczny Sadu Rejonowego w Przysusze z dnia 19 maja 2010 roku w sprawie (...)uprawomocnił się.

W piśmie z dnia 13 czerwca 2011 roku powód T. J. rozszerzył żądanie pozwu i domagał się od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. naprawienia szkody poprzez przywrócenie do stanu poprzedniego, to jest zobowiązania pozwanego do przekazania na własność powodowi budynku mieszkalnego wraz z oborą, ewentualnie w przypadku, gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego nie było możliwe, wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 150.000 złotych tytułem odszkodowania oraz kwoty 50.000 złotych tytułem zadośćuczynienia (pismo powoda k. 149).

W związku z rozszerzeniem powództwa postanowieniem z dnia 14 czerwca 2011 roku Sąd Rejonowy w Przysusze przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Radomiu na podstawie art. 193 § 2 k.p.c. w związku z art. 200 § 1 k.p.c. w związku z art. 17 pkt 4 k.p.c. (postanowienie Sądu Rejonowego w Przysusze z dnia 14.06.2011 r. k. 152).

Ostateczne stanowisko powód T. J. zajął na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2013 roku. Wniósł o zasądzenie kwoty 50.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 25.836,70 złotych tytułem odszkodowania, a w pozostałym zakresie cofnął pozew i zrzekł się roszczenia (protokół rozprawy z dnia 18.04.2013r. k. 301v).

Pozwany w toku procesu podtrzymywał swoje stanowisko w sprawie wyrażone w sprzeciwie od wyroku zaocznego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 maja 2007 roku w miejscowości G., gminie G., doszło do kolizji drogowej. Kierujący samochodem ciężarowym marki M. o numerze rejestracyjnym (...) z naczepą o numerze rejestracyjnym (...) J. W. nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych i na łuku drogi wpadł w poślizg, zjechał na pobocze i uderzył w budynek mieszkalny konstrukcji drewnianej będący własnością powoda T. J.. Czyn ten zakwalifikowany został jako wykroczenie, a jego sprawcę ukarano mandatem karnym (zeznania świadka W. J. k. 137-140, powoda T. J. k. 300-301 z związku z k. 130-132, k. 176-176v, pismo Komendy Powiatowej Policji w P. z dnia 05.04.2012r. wraz z dokumentacją fotograficzną k. 195-196, notatka urzędowa o kolizji drogowej z dnia 16.05.2007 r. – akta szkody numer (...)).

Właściciel wskazanego pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia, miał zawartą z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów (okoliczność bezsporna, akta szkody numer (...) i (...)).

W wyniku kolizji drogowej z dnia 16 maja 2007 roku uszkodzeniu uległ budynek mieszkalny wraz z przylegającą do niego oborą oraz ogrodzeniem. Budynek mieszkalny wybudowany został w 1946 roku w technologii drewnianej, był on budynkiem parterowym, jednokondygnacyjnym o powierzchni zabudowy 53,35 m² oraz użytkowej 45,34 m². Dom nie był podpiwniczony, posiadał dach dwuspadowy pokryty eternitem. Składał się z pokoju, przedpokoju, kuchni oraz spiżarni. W 1970 roku budynek został wyremontowany – wymieniono więźbę dachową. Wartość odtworzeniowa wskazanego budynku mieszkalnego na dzień 16 maja 2007 roku wynosiła 26.600 złotych. Do domu powoda przylegał (połączony) budynek gospodarczy – obora, który z stanowił jedną całość z budynkiem mieszkalnym i wybudowany został również w 1946 roku z kamienia polnego. Obora była budynkiem jednokondygnacyjnym, parterowym o powierzchni zabudowy 47,85 m². jej wartość odtworzeniowa na dzień 16 maja 2007 roku wynosiła 6.400 złotych. Natomiast ogrodzenie, które uległo zniszczeniu na dzień 16 maja 2007 roku miało wartość odtworzeniową w kwocie 1.400 złotych. Było to ogrodzenie ze słupków betonowych oraz drewnianych sztachet, znajdujące się od frontu domu (opinia biegłego z zakresu rzeczoznawstwa majątkowego E. P. k. 222-242, 268, zeznania świadka W. J. k. 137-140, powoda T. J. k. 300-301 z związku z k. 130-132, k. 176-176v).

Powód T. J. nabył własność działki, na której został posadowiony wskazany budynek mieszkalny wraz oborą i ogrodzeniem, w wyniku działu spadku po jego rodzicach – J. J. oraz E. J. dokonanego na podstawie prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Przysusze z dnia 18 marca 2009 roku w sprawie o sygnaturze akt (...) (zeznania świadka W. J. k. 137-140, powoda T. J. k. 300-301 z związku z k. 130-132, k. 176-176v, postanowienie Sądu Rejonowego w Przysusze z dnia 18.03.2009 r. k. 165-166 akt sprawy (...) Sądu Rejonowego w Przysusze).

Decyzją numer (...) z dnia 17 maja 2007 roku Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w P. nakaz T. i W. J. uporządkowanie terenu katastrofy budowlanej, zlokalizowanej przy ulicy (...) w miejscowości G., gm. G.. Powód wykonał zobowiązanie nałożone na niego wskazaną decyzją i usunął budynek mieszkalny wraz z oborą (decyzja Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w P. z dnia 17.05.2007r. k. 308, zeznania świadka W. J. k. 137-140, powoda T. J. k. 300-301 z związku z k. 130-132, k. 176-176v).

Powód w zniszczonym domu zamieszkiwał od urodzenia. W 1978 roku ożenił się z W. J., która zamieszkała razem z nim. W chwili kolizji w budynku przebywał powód i jego żona W. J., którzy zdołali uciec na zewnątrz i nie odnieśli żadnych obrażeń. Bezpośrednio po kolizji powód T. J. wraz z żoną przez dwie noce przebywali u sąsiadki. Następnie przenieśli się do stodoły usytuowanej na posesji powoda, gdzie zamieszkiwali przez około 3 miesiące. W dniu 15 sierpnia 2007 roku T. i W. J. zamieszkali w lokalu zastępczym zaoferowanym im przez wójta Gminy G. znajdującym się w starym budynku przedszkola. Pomieszczenie to składa się z dwóch pokoi, przedpokoju i kuchni. Powód musiał je samodzielnie i na własny koszt przystosować do zamieszkania. T. J. wstawił szyby w okna, wyremontował kuchnię. Mieszkanie to nie ma kanalizacji, ubikacje znajdują się na zewnątrz. Powód otrzymał kwotę 400 złotych od Gminy jako pomoc finansową. Za przydzielony od Gminy lokal powód nie opłaca czynszu, ponosi jedynie koszty ogrzewania

oraz doprowadzenia wody i energii elektrycznej (zeznania świadka W. J. k. 137-140, powoda T. J. k. 300-301 z związku z k. 130-132, k. 176-176v).

Na skutek zdarzenia z dnia 16 maja 2007 roku powód przeżył znaczny dyskomfort psychiczny i fizyczny związany z utratą domu. Boi się hałasu, na przykład burzy. Powód miał zamiar mieszkać w przedmiotowym domu do końca życia, obecnie nie ma on możliwości wybudowania domu na swojej działce (zeznania świadka W. J. k. 137-140, powoda T. J. k. 300-301 z związku z k. 130-132, k. 176-176v, opinia biegłego psychologa k. 278-282).

T. J. zgłosił szkodę pozwanemu zakładowi ubezpieczeń. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wypłacił powodowi kwotę 12.362,72 złote tytułem odszkodowania za zniszczony budynek oraz kwotę 900,58 złotych tytułem odszkodowania za zniszczone ogrodzenie. Ponadto, T. J. wypłacono odszkodowanie za zniszczone mienie ruchome w kwocie 2.408 złotych oraz za pranie odzieży w kwocie 402,50 złotych (akta szkody numer szkody numer (...) i (...), zeznania świadka W. J. k. 137-140, powoda T. J. k. 300-301 z związku z k. 130-132, k. 176-176v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody w postaci dokumentów, opinii biegłych, zeznań świadka W. J. oraz powoda T. J. przesłuchanego w charakterze strony, jak również na podstawie bezspornych twierdzeń stron.

Sąd obdarzył wiarą zeznania świadka W. J. i powoda T. J.. Są one ze sobą zgodne i wzajemnie się uzupełniają, a nadto znajdują odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Natomiast zeznania świadka C. K. nie wniosły nic istotnego do sprawy.

Sąd podzielił opinie biegłych M. P., B. G. i E. P.. Opinie oraz wnioski w nich zawarte są spójne i jasne. Biegli dysponują odpowiednim zakresem wiedzy oraz doświadczenia zawodowego. Biegli M. P. i B. G. oparli się na przeprowadzonym przez nich bezpośrednim badaniu powoda. Natomiast biegła E. P. przeprowadziła oględziny miejsca zdarzenia. Opinie te nie były również kwestionowane przez strony.

Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, jak również w aktach szkody numer szkody numer (...) i (...) oraz aktach (...) Sądu Rejonowego w Przysusze nie były kwestionowane przez strony, nie budzą one również wątpliwości Sądu zarówno pod względem formalnym jak i materialnym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne częściowo.

Powód dochodzi w niniejszej sprawie wskazanych w części wstępnej uzasadnienia, roszczeń odszkodowawczych przeciwko pozwanemu zakładowi ubezpieczeń z tytułu jego odpowiedzialności wynikającej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej z tym zakładem ubezpieczeń przez posiadacza samochodu kierowanego przez sprawcę kolizji drogowej mającej miejsce w dniu 16 maja 2007 roku. Pozwany nie kwestionował faktu ponoszenia odpowiedzialności gwarancyjnej. Spór sprowadzał się jedynie do ustalenia wysokości należnego powodowi odszkodowania oraz kwestii, czy pozwany ubezpieczyciel zobowiązany jest do uiszczenia na jego rzecz zadośćuczynienia.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody odpowiada tak jak prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody i ponosi odpowiedzialności za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ten ruch, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, z wyłącznej winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności (art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c.).

Jak wynika z poczynionych ustaleń, na skutek kolizji drogowej z dnia 16 lipca 2007 roku, uszkodzony został budynek mieszkalny powoda wraz z oborą oraz ogrodzeniem posesji. Nie można przy tym zgodzić się z pozwanym, że nie ponosi on odpowiedzialności za uszkodzenie budynku gospodarczego – obory. Zobowiązany do odszkodowania ponosi bowiem odpowiedzialność za normalne następstwa działania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że budynek mieszkalny i gospodarczy stanowiły jedną całość. Na żądanie organów nadzoru budowlanego powód zmuszony był zatem dokonać rozbiórki zarówno budynku mieszkalnego jak i gospodarczego. Nie sposób bowiem uznać, aby powód dokonał rozbiórki obory z własnej inicjatywy, jak również aby usunął taką, która nie uległa zniszczeniu. Jak wynika z opinii biegłej z zakresu rzeczoznawstwa majątkowego budynek gospodarczy przylegał do mieszkalnego i również uległ zniszczeniu.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 21.136,70 złotych tytułem odszkodowania. Wartość uszkodzonych budynków mieszkalnego i gospodarczego oraz ogrodzenia posesji określona została na kwotę 34.400 złotych. Sąd uwzględnił okoliczność, że powodowi przyznano kwotę 12.362,72 złotych tytułem odszkodowania za budynek mieszkalny oraz kwotę 900,58 złotych z tytułu odszkodowania za zniszczone ogrodzenie (34.400 złotych – 12.362,72 złotych – 900,58 złotych = 21.136,70 złotych). Żądanie powoda zasądzenia odszkodowania przewyższające tę kwotę jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 448 zdanie pierwsze k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

W niniejszej sprawie uznać należy, że pozwany ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za szkodę niemajątkową powoda z tytułu naruszenia jego dobra osobistego, jakim jest nietykalność mieszkania. Wynikająca bowiem z art. 822 k.c. istota ubezpieczenia polega na tym, że ubezpieczyciel naprawia – w miejsce ubezpieczającego lub ubezpieczonego – określone w umowie ubezpieczenia szkody wyrządzone osobom trzecim, jeśli wobec nich odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Zakres odpowiedzialności ubezpieczającego albo ubezpieczonego wyznacza co do zasady, akcesoryjny w stosunku do tej odpowiedzialności, zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2007 roku, III CZP 146/06, opubl. OSNC 2007/11/161). Z tego względu rozstrzygnięcie, czy odpowiedzialność ubezpieczyciela obejmuje także przyznanie na podstawie art. art. 448 k.c. zadośćuczynienie powinno być poprzedzone ustaleniem, że odpowiedzialność za tę krzywdę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W judykaturze przeważa obecnie pogląd, który Sąd orzekający podziela, że umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów obejmuje także zadośćuczynienie za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, opubl. Lex numer 604152 i z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, opubl. OSNC 2012/1/10 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09, opubl. OSNC-ZD 2010/3/91).

Podkreślenia wymaga również, że artykuł 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - w brzmieniu sprzed dnia 11 lutego 2012 roku - nie wyłączał z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. Nie ma bowiem podstaw do dzielenia zapatrywania, że wyłącza on z zakresu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zadośćuczynienie za krzywdę osoby,

wobec której ubezpieczony ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. Takie ograniczenie wymagałoby bowiem wyraźnej podstawy prawnej. Tymczasem przewidziane w art. 38 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wyłączenia odpowiedzialności ubezpieczyciela dotyczą szkody majątkowej i nie ma podstaw do rozciągnięcia tego przepisu na wypadki wyrządzenia szkody niemajątkowej. W tej sytuacji, za przyjętą wykładnią przemawia także zasada, że zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Podzielenie odrzuconego zapatrywania doprowadziłoby do naruszającego tę zasadę zróżnicowania zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego i ubezpieczyciela. Oznaczałoby też pozbawienie poszkodowanego możliwości uzyskania zagwarantowanej ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej, z wyjątkiem wyraźnych wyłączeń, pełnej rekompensaty szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2012 roku, III CZP 93/12, opubl. Biul.SN 2012/12/11).

Przesłankami odpowiedzialności przewidzianymi w art. 448 k.c. w związku z art. 24 §1 k.c. są: istnienie dobra osobistego, jego naruszenie lub zagrożenie naruszenia a także bezprawność działania sprawcy. Spełnienie dwóch pierwszych przesłanek musi wykazać poszkodowany. Powinien on zatem określić w jakich konkretnie przewidzianych prawem swoich dobrach osobistych został dotknięty działaniem sprawcy oraz na czym polega naruszenie tej sfery przeżyć, a także okoliczności te udowodnić. Naruszenie podlegać będzie ocenie według kryterium obiektywnego, to jest poprzez weryfikację subiektywnego odczucia osoby żądającej ochrony prawnej z obiektywną reakcją w opinii publicznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.01.1976 roku, II CR 692/75, opubl. OSNC 1976/11/251). Poszkodowany nie musi natomiast wykazywać, że działanie sprawcy było bezprawne. Art. 24 k.c. statuuje bowiem domniemanie bezprawności działania jako działania sprzecznego z prawem lub zasadami współżycia społecznego, samą zaś bezprawność pojmując w sensie naruszeń obiektywnych (niezależnie od winy sprawcy, a nawet jego świadomości co do tego, iż swoim zachowaniem narusza określone normy).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż w wyniku kolizji drogowej z dnia 16 maja 2007 roku zostało naruszone dobro osobiste powoda w postaci nietykalności mieszkania (por. art. 23 k.c.). W tym miejscu wskazać należy, że prawo do zachowania nietykalności mieszkania w rozumieniu art. 23 k.c. musi być pojmowane w aspekcie niematerialnym, jako prawo do ochrony przed bezprawnym wtargnięciem w sferę określonego stanu psychicznego i emocjonalnego, jaki daje każdemu człowiekowi poczucie bezpiecznego i niezakłóconego posiadania własnego miejsca, w którym koncentruje swoje istotne sprawy życiowe i chroni swoją prywatność. Na skutek kolizji drogowej, której sprawcą był J. W., całkowicie zniszczeniu uległ budynek mieszkalny, będący domem rodzinnym powoda. T. J. mieszkał w tym domu z rodzicami, a następnie z żoną W. J. i chciał w nim mieszkać nadal. Wprawdzie, z opinii biegłego psychiatry M. P. oraz biegłej psycholog B. G. nie wynika, aby w następstwie zdarzenia z dnia 16 maja 2007 roku u powoda nastąpił uszczerbek na zdrowiu psychicznym, niemniej jednak biegła psycholog wskazała, że odczuwał on znaczny dyskomfort psychiczny i fizyczny. Negatywne przeżycia powoda spotęgowane zostały dodatkowo faktem, że, po zniszczeniu domu, mieszkał on przez trzy miesiące w stodole, a następnie zmuszony on został zamieszkać w lokalu zastępczym przydzielonym mu przez Gminę, który to lokal wymagał przystosowania do zamieszkania. Nie bez znaczenia jest również fakt, że T. J. nie ma obecnie możliwości wybudowania domu mieszkalnego na swojej nieruchomości gruntowej w tym samym miejscu, w którym dotychczas stał budynek. Fakt utraty domu rodzinnego, miejsca zamieszkania, w którym koncentrowały się wszelkie jego sprawy życiowe z pewnością wpłynęło negatywnie na sferę jego odczuć psychicznych, co wiąże się z naruszeniem jego dobra osobistego. Należy mieć na uwadze, iż w tym domu powód przeżył całe swoje życie, 65 lat do wypadku, nigdy wcześniej nie mieszkał w innym domu, tam mieszkali i żyli jego rodzice.

W świetle poczynionych ustaleń nie budzi wątpliwości że odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczyciela wyznaczona jest granicami odpowiedzialności kierującego pojazdem mechanicznym, to uznać należy, że obejmuje ona zadośćuczynienie powodowi za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie na podstawie cytowanego przepisu ma funkcję kompensacyjną. Przy jego ustaleniu należy brać pod uwagę okoliczności takie, jak rodzaj naruszonego dobra, rozmiar doznanej krzywdy, intensywność naruszenia,

stopień negatywnych konsekwencji dla pokrzywdzonego wynikających z dokonanego naruszenia dobra osobistego, w tym także niewymiernych majątkowo, nieodwracalność skutków naruszenia czy stopień winy sprawcy. Uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd uznał, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia będzie kwota 15.000 złotych. Suma ta jest adekwatna do rodzaju naruszonego dobra oraz rozmiaru doznanej krzywdy oraz zrekompensuje powodowi ujemne przeżycia związane z naruszeniem jego dobra osobistego. Natomiast żądanie powoda zasądzenia zadośćuczynienia przewyższającego tę kwotę jako niezasadne podlega oddaleniu.

W tym miejscu wskazać należy, że odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń oraz sprawcy wypadku J. W., co do którego w dniu 19 maja 2010 roku w sprawie (...) został wydany przez Sąd Rejonowy w Przysusze prawomocny wyrok zaoczny, ma charakter odpowiedzialności in solidum (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 03 stycznia 2008 roku, I ACa 758/07, opubl. Lex numer 466428). Z zobowiązaniem in solidum mamy do czynienia wówczas, gdy kilka osób na podstawie odrębnych stosunków prawnych jest zobowiązanych do spełnienia w całości tego samego świadczenia wobec jednego podmiotu, ale brak jest podstaw do przyjęcia solidarnej odpowiedzialności dłużników. Solidarność wynikać bowiem musi z ustawy lub z czynności prawnej (art. 369 k.c.), natomiast odpowiedzialność in solidum wynika z określonego stosunku faktycznego. Pozwani: sprawca wypadku i ubezpieczyciel odpowiadają za szkodę na podstawie dwóch różnych reżimów. Tak więc odpowiedzialność sprawcy jest odpowiedzialnością deliktową, a zakładu ubezpieczeń umowną. Charakterystyczną cechą wskazanej konstrukcji odpowiedzialności jest również to, że każdy z dłużników odpowiada za całą szkodę z uwagi na niepodzielność wywołanego skutku.

O odsetkach od zasądzonej kwoty odszkodowania i zadośćuczynienia orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Należy bowiem przyjąć, że zarówno odszkodowanie jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego do spełnienia świadczenia (art. 455 § 1 k.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 roku, II CSK 434/09, opubl. Lex numer 602683, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011 roku, I PK 145/10, opubl. Lex numer 794777).

Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Zdaniem Sądu, powód T. J. sprecyzował swoje żądanie ostatecznie w pozwie, którego odpis został pozwanemu zakładowi ubezpieczeń doręczony w dniu 28 kwietnia 2010 roku (k. 17), a zatem 30-dniowy termin do spełnienia świadczenia upłynął bezskutecznie z dniem 28 maja 2010 roku, wobec czego pozwany pozostaje w opóźnieniu co do spełnienia świadczenia od dnia 29 maja 2010 roku. Natomiast żądanie odsetek od dnia 16 maja 2007 roku, to jest od dnia powstania szkody, nie znajduje uzasadnienia i podlega oddaleniu.

Z tych wszystkich względów oraz na podstawie wskazanych przepisów Sąd uchylił wyrok zaoczny z dnia 19 maja 2010 roku wydany przez Sąd Rejonowy w Przysusze w sprawie I C 9/10 w części, to jest w stosunku do pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. i orzekł jak w sentencji wyroku (punkt I-III i V).

Na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2013 roku powód cofnął powództwo w części to jest ponad kwotę 75.865,70 złotych oraz zrzekł się roszczenia w tym zakresie.

Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W sprawie niniejszej powód cofnął pozew we wskazanym powyżej zakresie, zrzekając się roszczenia.

W ocenie Sądu cofnięcie pozwu jest skuteczne, bowiem okoliczności sprawy nie wskazują, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub zmierzała do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.).

Z uwagi na to, iż powód skutecznie cofnął pozew w części, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie żądania ponad kwotę 75.865,70 złotych, o czym orzekł w punkcie IV wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., bowiem określenie należnej powodowi sumy zadośćuczynienia i odszkodowania zależało od oceny Sądu.

Sąd w punkcie VI przyznał ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. G. kwotę 3.600 złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu zgodnie ze stawką przyjętą w § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. 2013 rok, poz. 461) podwyższone zgodnie z § 2 ust. 3 cytowanego rozporządzenia o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego typu czynności w przepisach o podatku od towarów i usług obowiązująca w dniu orzekania.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. 2010 r, Nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd, w punkcie VII wyroku, nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. łącznie kwotę 5.206 złotych, na którą składają się kwota 1.807 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od zasądzonego świadczenia oraz kwota 3.399 złotych tytułem poniesionych w sprawie wydatków (koszty opinii biegłych).

/-/ Na oryginale właściwy podpis.-